

CUPRINS

◆ Prefață.....	9
◆ Cuvânt înainte	11
◆ LIMBA ROMÂNĂ – ESENȚA IDENTITĂȚII NOASTRE!	13
(1) Â din A LA ÎNCEPUT DE MANEA	15
(2) O CONSOANĂ CU... FIȚE.....	19
(3) CRATIMA ȘI RĂSFĂȚUL POLITIC.....	23
(4) „SĂ AIBĂ” – NIMICIT de „ <i>să aivă</i> ” și „ <i>să aive!</i> ”	27
(5) ACUM SUNT CINCI!.....	30
(6) Nici „NU SE MERITĂ”, nici „SĂ TE RIȘTI”	34
(7) FII DEȘTEPT! NU FI PROST!.....	37
(8) AVEM NEVOIE sau ESTE OBLIGATORIU?.....	41
(9) Vă rog SĂ LUAȚI CUNOȘTINȚĂ de ceea ce VĂ ADUC <u>LA CUNOȘTINȚĂ!</u>	44
(10) Dacă VREI, atunci (neapărat) VOIEȘTI!	46
(11) INCULTURA – DE VÂNZARE	49
(12) „DOMNIȘOARA STUDENT” sau „DOAMNA CROITOR”?!?	53
(13) MASIVE, NUMĂRABILE, NONNUMĂRABILE	56
(14) SCUZE CONTROVERSATE	60
(15) MĂ DOARE-N COT!	62
(16) CU CÂTE „PIJAMALE” DORMI?!?	65
(17) TE CONȚIN FACE SENS... ..	68
(18) UNII LOCUIESC TEMPORAR ÎN BANI!.....	72
(19) NU NUMAI NUMELE PROPRII	76
(20) SORA ȘI NORA CU MINGEA	80
(21) NICIODATĂ LA CAPĂT!	84
(22) BRAVO, N-AI STIL!	88
(23) Nici 45 LEI, nici CÂȚIVA ZECI DE LEI! „ <u>DOISPREZECE</u> <u>MILIOANE DE TELESPECTATORI</u> ”	92
(24) DOAR SE SCRIBU LA FEL! HEI, NU CHIAR TOATE!	97
(25) PESTE DRUM DE O PROBLEMĂ... sau ÎN LOCUL EXACT OPUS....	101
(26) DIN CAUZA LUI DATORITĂ	104
(27) DINTR-UNA ÎN ALTA.....	107

(28) PE SECȚIE, PE ȘTRAND, PE TREN!.....	111
(29) CARE PE CARE.....	116
(30) ODATĂ... DEMULT.....	120
(31) LA MAXIMUM CU... MAXIM!.....	125
(32) NICIUNUL, NICIUNA, NIMENI ȘI NIMIC.....	128
(33) DESPRE „DREPT”	131
(34) De DRAGOBETE, „ DRAGELE MELE ” AU INVADAT NETUL.....	133
(35) I. UN PREDICAT DISCIPLINAT	136
(36) II. PREDICATUL RĂPUS!	140
(37) „ESTE SIMPLU! ESTE DE AJUNS!”	144
(38) CONFUZII ORTOGRAFICE	148
(39) ȘI ANUL ACESTA E PAȘTE.....	150
(40) XENISMELE!.....	154
(41) „NĂRAVUL DIN FIRE N-ARE LECUIRE”	159
(42) TIMPUL_ACORDAT OBSESIV.....	163
(43) INEPTȚIA INEPTȚIILOR! „ <u>CA ȘI</u> ” (URMARE CACOFONIE).....	166
(44) ERUDIT DIN FIRE!	170
(45) CLIȘEE EXTENUANTE.....	173
(46) STEREOTIPII SCOASE DIN MINȚI – Cu sprijinul prietenilor reali și virtuali –	177
(47) MĂRLĂNIE CU SPECIFIC ROMÂNESC!.....	182
(48) CUVINTE CU PAPION	185
 CĂTRE CITITORI	
◆ DOOM-3 între TRADIȚIE și MODERNITATE.....	190
◆ AVENTURA CUVINTELOR	196
◆ MICI DICȚIONARE	200
◆ MIC DICȚIONAR DE SINONIME ȘI EXPRESII SINONIMICE.....	200
◆ MIC DICȚIONAR DE OMONIME.....	202
◆ MIC DICȚIONAR DE OMOGRAFE	204
◆ MIC DICȚIONAR DE OMOFONE.....	205
◆ MIC DICȚIONAR DE OMOFONE MORFOLOGICE.....	206
◆ MIC DICȚIONAR DE PARONIME	206
◆ MIC DICȚIONAR DE PLEONASME	207

Prefață

M-AM SIMȚIT RĂZBUNATĂ

Errare humanum est sed perseverare diabolicum spune un proverb latin, care mi se pare extrem de potrivit pentru pledoaria mea. Cu alte cuvinte, poți să greșești o dată – ești om și ești supus greșelii –, dar atunci când ți se atrage atenția și, mai ales, ți se explică totul cu răbdare, ce-ar fi să te îndrepti, să nu devii „diabolic”?

Pentru cei îndrăgostiți de limba română, de gramatica ei, de vorbirea corectă și nuanțată, fiecare greșeală gramaticală, lexicală sau de altă natură, dar din aceeași categorie, lasă o rană profundă, care cu greu poate fi oblojită, mai ales atunci când se tot repetă, zi de zi, în toate mediile, ba chiar se amplifică. Și de aceea, datorită paginilor scrise de doamna Mariana Badea, mă simt răzbuțată. Ba chiar vindecată, într-o oarecare măsură. Pentru că toate aceste derapaje sunt scoase la iveală, demascate – și apoi corectate, pe larg, cu nenumărate exemple, comparații și explicații.

Însă cartea *Bumerangul cuvintelor* nu este nicidecum una exclusiv „didactică”. O, nu, dimpotrivă! Cu umor șăgalnic, cu ironie (chiar mușcătoare, câteodată), dar și cu tristețe de multe ori, autoarea ne pune, de fapt, în fața ochilor un roman polițist, unde întrebarea ce răsare nerăbdătoare în mintea cititorului, la orice sfârșit de capitol, este: „Care va fi următorul *criminal*?” De fiecare dată avem de-a face cu o înlănțuire de cuvinte și de expresii „blajine”, atacate și, în final, omorâte de „stricătorii

de limbă”, printr-o „falsificare intelectuală”, prin „surogate lingvistice”, în timpul unor „concursuri de agramăți”, pe parcursul cărora toți se luptă pentru a ocupa locul I pe acest podium dizgrațios.

Pe lângă conașionali retrași, care fac greșeli, în funcție de vârstă, la ei acasă sau la școală, există cei care propagă, diversifică și îmbogățesc cu un mare zel toate aceste cusururi lingvistice, adică jurnaliștii, indiferent de locul în care aceștia se manifestă: TV, presă scrisă, presă online sau, pur și simplu, „social media”. Atunci când a apărut, în anii ‘90, sloganul „Cu televizorul ați mințit poporul!”, acesta se referea doar la mesaje în sine, la fondul acestora. Acum, nu e vorba numai despre televizor și nu mai există doar problema minciunii știrilor: nu, în prezent ne mint (și) cu privire la faptul că ei cunosc limba română (de literatură, nici nu mai vorbim) și declanșează un rău cumplit, ucigând-o cu sânge rece. Și lăsându-ne, după cum bine scrie autoarea, fără „oxigen gramatical”. Se pare că nu li s-a adus niciodată la cunoștință îndemnul lui Caragiale, adresat jurnaliștilor: „Cinste și gramatică, acestea sunt cele dintâi condiții ale unei prese bune”.

În cazul în care bănuți că sunt luați în vizor doar „muritorii” care comit greșeli, vă înșelați. Sub aceeași lupă bine calibrată intră și noul DOOM, care, deși ar trebui să fie un exemplu de perfecțiune în acest domeniu, dovedește slăbiciuni chiar de la primele pagini, respectiv de la *Cuprins*. Și nu se rezumă doar la ele.

Acestea fiind spuse, vă invit pe toți – elevi, părinți, profesori, jurnaliști, specialiști (indiferent de domeniu), traducători, medici, redactori, oameni de știință, muncitori și, în general, cei care (afirmă că) vorbesc limba română – să părăsiți comoditatea unei utilizări a 100 de cuvinte, inclusiv acelea greșite, și să intrăm împreună în „frumoasa și cumintea limbă română”, așa cum o numea același Nenea Iancu. Primul pas (și cel mai potrivit) este chiar această carte.

Bumerangul este acel obiect (armă, jucărie) care revine, cu viteză, la locul de aruncare. Prin urmare, „bumerangul cuvintelor” se va întoarce la noi – dar tot de noi depinde și dacă ne va distruge sau nu!

Odilia Roșianu

redactor-șef *Literatura de azi*

Cuvânt înainte

SUNT PROFESOARĂ DE CUVINTE ȘI BOLNAVĂ DE LIMBA ROMÂNĂ

MOTTO:

„*NU LOCUIM ÎNTR-O ȚARĂ,
LOCUIM ÎNTR-O LIMBĂ.*”

(EMIL CIORAN)

LIMBA ROMÂNĂ este casa părintească a **CUVINTELOR**, iar noi, românii, gândim, visăm, ne rugăm, ne împrietenim, comunicăm sentimente, trăim senzații, iubim și urâm prin cuvintele care sunt oglinda felului nostru de a fi, al comportamentului și al caracterului înscrise în ineditul specific românesc. Cuvintele locuiesc în vocabularul oricărui om și sunt oglinda a ceea ce se află în forul său intim, a modului în care cugetă și simte, dezvăluindu-i personalitatea.

Cuvântul are origini Divine – „*La început a fost cuvântul*” –, forță de spiritualizare și poate descarcera rațiuni zăvorâte, gândiri toxice, simțiri nocive, iar magia lui ne asigură tuturor oxigen intelectual!

LIMBA ROMÂNĂ este singura noastră stabilitate ca neam și țară, singurul fundament pe care se sprijină nația română: imnul a avut diverse variante, granițele s-au mai mutat, drapelul țării a suferit modificări, Constituția s-a rescris în felurite versiuni, chiar țara a avut denumiri diferite. Numai limba strămoșească dăinuie de secole, are substanță vitală pentru fiecare român și nimeni nu poate ființa în afara cuvintelor: „*Nu locuim într-o țară, locuim într-o limbă*” (Emil Cioran).

Limba strămoșească sălășluiește în subconștientul fiecărui român și, fie că-și dă sau nu-și dă seama, cuvintele vin de la sine când spui „*bună dimineața*”, când te gândești la orice sau la oricine, când te destăinuie sau când minți, când ești vesel, enervat sau fericit, altfel spus, când viețuiești.

O exprimare clară îți protejează personalitatea, cu singura condiție ca și gândirea să fie limpede. Concepția filozofului francez **René Descartes** (1596–1650) – „*[...]cogito ergo sum*” („*cuget, deci exist*”) demonstrează ideea că gândirea rațională este singura dovadă a existenței umane.

În ultima vreme, cuvintele s-au împușinat, s-au crispat, au născut stereotipii, s-au deformat și s-au schimonosit, de aceea și puterea lor este ignorată de o mare parte dintre românii contemporani. Agresorii inconștienți au împins limba română în mahalaua unei nevolnicii sufletești, unde se lăfaie o cultură suburbană, întreținută de nepăsarea și de lipsa noastră de reacție!

Stridențele stâlcirii limbii române mă duc cu gândul la o incultură periculoasă și-mi sugerează un fel de „*manele lingvistice*”, așa cum am și intitulat cartea-bumerang împotriva stricătorilor de limbă: „STUDIUL DE MANELE LINGVISTICE sau BUMERANGUL CUVINTELOR”. Fiecare pagină reflectă o nestăpânită răzvrătire și, totodată, spaima *să nu rămânem fără oxigen gramatical* sau, mai rău, *să nu ne moară intelectul de inaniție*.

CASCADE AGRAMAȚILOR, A FLECARILOR ȘI A IGNORANȚILOR NE INUNDĂ ZILNIC EXISTENȚA!

Dacă în loc de impozitele actuale și numeroase s-ar institui o singură taxă, una singură, pe GREȘELI DE EXPRIMARE ȘI GREȘELI GRAMATICALE, bugetul țării ar fi enorm, s-ar plăti datoriile externe și s-ar mări nesperat salariile și pensiile. În plus, nici n-ar mai trebui să se lupte nimeni cu Gramatica limbii române.

Atâtea beneficii...

Prof. Mariana Badea

LIMBA ROMÂNĂ – ESENȚA IDENTITĂȚII NOASTRE!

MOTTO:

„Gramatica este un imn închinat limbii române!”

(MARIANA BADEA)

LIMBA ROMÂNĂ este o **limbă romanică** sau **neolatină** și a luat naștere după Războiul de Cucerire a Daciei de către romani (105-106), când limba latină este însușită de către băștinași. Prin contopirea dintre **geto-daci** și **romani** s-a născut **poporul român**, iar peste **limba geto-dacă** s-a suprapus **limba latină vulgară/populară**, formându-se **limba română**. **Primii cărturari** care au demonstrat **latinitatea limbii române** au fost cronicarii **Grigore Ureche**, **Miron Costin**, savantul **Dimitrie Cantemir**, corifeii **Școlii Ardelene**, filologul **Bogdan Petriceicu Hasdeu** ș.a.

Primul document în limba română, datând din **1521**, este „*scrisoarea lui neacșu din câmpulung către judele brașovului, Hans Beckner*”, prin care i se comunică primarului Brașovului că turcii pregătesc o invazie militară în Transilvania. Din analiza celor opt fraze care compun acest text reiese, cu certitudine, faptul că se scrisese românește și înainte de această dată.

Începând cu **secolul al IX-lea și până în 1860**, scrierea în limba română s-a făcut cu **ALFABETUL CHIRILIC**, compus din 43 de litere și creat – se pare – de frații călugări Chiril și Metodiu. Trecerea la alfabetul latin nu a fost nici bruscă și nici ușoară, ci a cunoscut faze intermediare. Până în **1844** s-au creat **ALFABETE DE TRANZIȚIE**, în care caracterele chirilice au fost înlocuite, treptat, cu litere latine.

OFICIALIZAREA LIMBII ROMÂNE ȘI A ALFABETULUI LATIN are loc în timpul domniei lui Alexandru Ioan Cuza, începând cu anul 1860.

În „*Dicționarul ortografic, ortoepic și morfologic al limbii române*”, editat de Academia Română în 2005, precum și în cel din 2021, se specifică: „*Limba română modernă se scrie cu **alfabetul latin**. Până în 1860, limba română s-a scris, de regulă, cu alfabetul chirilic și, mai ales în ultima perioadă dinainte de adoptarea oficială a alfabetului latin, cu un alfabet de tranziție. Alfabetul actual al limbii române are **31 de litere**. Toate literele sunt perechi: litera mare (numită și majusculă sau, mai rar, capitală) și literă mică (numită și minusculă sau, în domeniul tipografic, de rând.)*”.

O caracteristică unică între limbile Planetei definește un fenomen lingvistic inedit, și anume că LIMBA ROMÂNĂ ESTE UNITARĂ, adică se vorbește la fel pe întreg teritoriul țării, cu variații regionale puțin semnificative. Mai mult decât atât, **limba română vorbită este foarte apropiată de limba română literară.**

Influențe ale altor limbi aparținând naționalităților migratoare care s-au perindat pe meleagurile noastre au conferit limbii române alte caracteristici aparte: „*Cinci litere reiau câte o literă de bază, de care se deosebesc prin prezența, deasupra sau dedesubt, a trei **semne diacritice: căciula** așezată deasupra lui **a: ă**; **circumflexul** pus deasupra lui **a și i: â și î**; **virgulița**, sub **s și t: ș și ț**. **Semnele diacritice se notează în limba română și la literele mari**, însă punctul suprapus nu se notează la **I și J mari**, iar în scrierea de mână, frecvent, nici la **j mic**.*”

„FOLOSIREA SEMNELOR DIACRITICE ESTE OBLIGATORIE!”

„Alfabetul limbii române cuprinde **nouă litere-vocale: a, ă, â, e, i, î, o, u și y**, care notează **sunete-vocale și sunete-semivocale**. Celelalte 22 de litere din alfabetul românesc sunt **litere-consoane**, care notează **sunete-consoane**.”

„**Șapte litere mari au și valoare de cifre romane**, din păcate, cunoscute de tot mai puține persoane și evitate, printre altele, și pentru că ocupă mai mult spațiu decât cifrele arabe corespunzătoare.

Forma literelor de mână **nu** este fixată printr-o normă. Ea este parțial diferită pentru diversele generații școlare, cu motivații pedagogice mai mult sau mai puțin întemeiate.”

(DICȚIONARUL ORTOGRAFIC, ORTOEPIC și MORFOLOGIC al LIMBII ROMÂNE – edițiile 2005 și 2021)

Prof. Mariana Badea

(1) Â din A LA ÎNCEPUT DE MANEA

MOTTO:

„Manelele sunt negrul de sub unghiile netăiate ale societății românești contemporane.”

(GEORGE PRUTEANU)

S-au împlinit 33 de ani, de când Adunarea generală a Academiei Române – **17 februarie 1993** – a decis revenirea la „â” în loc de „î” (cu anumite poziții în cuvânt) și „sunt/suntem/sunteți”, în loc de „sînt, sîntem, sînteți”. Hotărârea a fost publicată în Monitorul oficial al României din **8 martie 1993**, iar în **2018**, prin Legea nr. 290, se prevede ca – în denumirile unităților administrativ-teritoriale care conțin în interior litera „î” – să fie înlocuită cu litera „â”, în localități ca: *Târgoviște, Câmpina, Bârlad, Târgu Mureș* etc. (DOOM³, p. 9-10).

Vocala scrisă „î” sau „â” este *o eroină a limbii române*, pentru că a străbătut – în mai mult de un secol – *istoria glorioasă a ortografiei românești*, fiind personaj principal în dezbaterile unor iluștri lingviști și în pendularea notării a celui mai aventuros sunet din limba română.

♦ În **1929**, lingvistul și academicianul **Sextil Pușcariu** (1877–1948) a considerat că reforma ortografică a Academiei Române aplicată în **1904** a fost incompletă și a pledat ferm pentru scrierea fonetică a limbii române – „*Ortografia urmează ortoepia. Principiul este «scrie cum vorbești».*” – în articolul „*Proiect de reformă a ortografiei române*” (1929).

♦ În **1932**, Academia Română a hotărât scrierea generalizată cu „î” din „i”, cu o singură excepție: cuvântul „*român*” și toate *derivatele* lui să fie scrise cu „â” din „a”, doar atât.

♦ În **1937**, celebrul lingvist **Iorgu Iordan** (1888-1986), în lucrarea complexă intitulată „*Gramatica limbii române*”, propune *uniformizarea scrierii* numai cu vocala „**î**” din „**i**” și susține că diferența dintre cele două scrieri cu „**â**” și „**î**” ar trebui să dispară, pentru că „*nu se întemeiază pe fapte de limbă*”.

♦ După **1950**, schimbarea vremurilor politice a ignorat numai literatura, ci și lingvistica, așa că la **1 aprilie 1954** s-a impus, din nou, dispariția totală a literei „**â**” din „**a**”, rămânând pentru acest sunet numai o singură literă: „**î**” din „**i**”. Astfel, s-a scris „*romîn*” și „*Romînia*” până în anul **1964**, când s-a reintrodus litera „**â**” numai pentru cuvintele „*român*” și „*România*”.

Normele lingvistice hotărâte de Academia Română în **1993** sunt denumite „*Sextil Pușcariu*”, revenindu-se, astfel, la scrierea cu „**î**”, „**â**” și „*sunt, suntem, sunteți*”, în felul următor:

- se scrie „**î**” din „**i**” la *începutul* și la *sfârșitul* cuvântului: (a) *începe, înainte, înapoi, înger, (a) învăța, (a) coborî, (a) hotărî, (a) urî*;
- „**â**” din „**a**” există numai în *interiorul* cuvântului: *român, când, pământ, strigând, lucrând*;
- „**î**” din „**i**” se notează în *interiorul* cuvântului în mod *excepțional*, atunci când există *prefix*, iar cuvântul respectiv se atașează așa cum este el original: *bine/înțeles, ne/început, re/încărca, pre/încălzi, ne/însemnat, ne/îndemânatic*.
- formele verbului „**a fi**”: *eu sunt/noi suntem/voi sunteți/ei, ele sunt în vacanță*.

Nicio literă nu a beneficiat de atâta *eroism istoric*, însă nepăsarea proverbială a românului a dus – ca în atâtea alte cazuri – la ignorarea acestei legi academice și, din nou, țara este „*împărțită în două*”, cum titrează adesea mass-media.

Există publicații (multe) și texte online în care **nu** este acceptată scrierea cu ambele litere, ci se notează toate cuvintele numai cu „**î**” din „**i**”, niciodată cu „**â**” din „**a**” și se menține forma „*sînt, sîntem, sînteți*”.

Dar și acești negativiști scriu cu „â” din „a” numai cuvintele „român”, „România” și derivatele lor, exact ca în anul 1964.

Totuși, excesul românesc se manifestă și prin ignorare totală a lui „î” din „i”, de aceea mulți români scriu numai cu „â” din „a”, mândri că au aflat de litera buclucașă, exact ca în bancul „*eu acum am aflat*”. Unele cuvinte au făcut carieră și, adesea, comicul a izbucnit cu o energie neaoș românească: „ânapoi”, „ânceput”, „ântâi”, „a coborâ”, „a ânvăța” și lista cuvintelor de pe rețelele de socializare este fără sfârșit.

Lingviști importanți ai contemporaneității resping cu dispreț legea academică și biata literă „â” din „a” este persecutată fără drept de scriere.

Alte personalități ale culturii române au propriile argumente pentru care prețuiesc litera „â” din „a”, considerând-o un fel de **mărturie de necontestat a istoriei limbii strămoșești**.

Celebrul critic Alex Ștefănescu (1947-2024) a reconsiderat cu fermitate și a scris mereu eroica literă „â” din „a”, argumentul fiind **dragostea sa profundă pentru limba română**.

«Scriind cu â din a facem un serviciu propagandistic limbii române. Îi evidențiem latinitatea, într-un mod simplu și direct, inteligibil imediat de către milioane de oameni din alte țări. Orice inscripție în limba română – de pe un pachet de țigări, de pe frontispiciul unei ambasade – aduce aminte, prin intermediul cuvintelor scrise cu â din a, că suntem latini, și nu slavi (așa cum cred mulți). Ca să nu mai vorbesc de ziare și reviste, chiar și de cele abandonate în tren. Ca să nu mai vorbesc de cărți.

Scriu cu â din a și din alt motiv: pentru că vreau să contest în felul acesta, în fiecare zi, o normă ortografică instituită abuziv în timpul stalinismului. Instituită nu din rațiuni lingvistice, ci din rațiuni politice. Prin renunțarea la â din a se extrăgea, cu penseta, nervul latin al limbii române.

În sfârșit, scriu cu â din a pentru că așa scriau, înainte de instaurarea comunismului, aproape toți clasicii noștri, de la care am învățat limba română. Am îndrăgit încă din adolescență nu numai textele lor, ci și imaginea textelor lor. Dacă Eminescu scria „Veronică dragă, îți sărut mâinile”, cum să scriu eu „mâinile”?»

BONUS!

Scrisoarea lui **Mihai Eminescu** adresată **Veronicăi Micle** susține ideea iubirii lor legendare, iar „*grecul*” la care se referă este **Caragiale**, despre care se spunea că a avut și el o relație amoroasă cu femeia, fapt care a destrămat planurile de căsătorie ale celor doi îndrăgostiți: „*Emin*” și „*Momoți*”.

„Momoți dragă,

Din faptul că nu ai căpătat ieri depeșă, vei fi conchis fără îndoială că ieri nu a fost la ordinea zilei petiția ta. De la 1 pân' la 4 am stat ieri la Cameră în deșert. Nicu Gane mi-a spus c-o să vie Sâmbăta viitoare, ceea ce doresc și eu pentru ca să se mântuie odată.

Pe pezevenchiul cel de grec nu-l mai primi, te rog; sau – dacă-l primești – te oblig să fie și Câmpeanca de față, pentru că nu voi să rămâi tu, om sincer și adevărat, incapabil de viclenie și minciună, sub impresia acestui șarpe veninos, acestei archicanalii ingrate, mincinoase și spioane. – Eine schwache Stunde – zici tu că e partea slabă a femeilor. De aceea mă tem și eu mai mult decât de orice și de aceea găsesc preferabil să nu-l găsesc de loc și să-i ceri prin madame Câmpeanu scrisorile, dacă va veni. Ce mai are a-ți spune azi, când a aruncat asupra fericirii noastre cea mai neagră injurie? Eu nu știu cum tu nu ai sentimentul pe care-l am eu și nu recunoști că apropierea acestui mizerabil de tine e o injurie mortală pentru noi amândoi? Din purtarea ta în această cestiune delicată voi face un merit, dacă va fi bună, un merit pentru care îți voi fi recunoscător toată viața mea.

Nicuță, fii cuminte. Pe mine m-apucă iar furia înăscută caracterului meu, gelozia, cea mai rea și mai amară din toate patimele. Te rog să n-o hrănești, dacă nu vrei să-mi iei liniștea trebuincioasă pentru a iubi atât de senin, precum te-am iubit în momentele cele mai bune ale vieții.

Te sărut din creștet pân'în tălpi și rămân

al tău

Emin

(7 februarie 1882)”